

μου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῶ. Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ θὰ εἶναι διὰ παντός κατὰ διπλοῦν λόγον θλιβερά δι' ἐμέ· διότι μοῦ ἐνθυμίζει τὴν μεγίστην τῶν δυστυχιῶν μου καὶ τὸ ἐγκλημα τὸ ὅποιον ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν παρακολούθησῃ.

— Ἐγκλημα! δὲν ἤμπορῶ νὰ σὲ θεωρήσω ἱκανὸν ἐγκλημάτος.

— Καὶ μολοντοῦτο σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Καταλαμβάνω, ὅτι, διηγούμενος αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ βίου μου, θὰ χάσω πολλὴ εἰς τὴν ὑπόληψίν σου· πλὴν δὲν θέλω νὰ παραστήσω ἑμαυτὸν καλλίτερον ἅπ' ὅ, τι εἶμαι, ἵσως δὲ καὶ σὺ μὲ συμπονέης καταδικάζων με. Μερικαῖς φοραῖς ὅταν μὲ καταλάμβανε μελαγχολία, εἶχε παρουσιασθῇ εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἰδέα ν' ἀφῆσω θεληματικῶς αὐτὴν τὴν ζωὴν· ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ μ' εἶχε κάμει πάντοτε νὰ τὴν ἀπομακρύνω, ὁπότεν περιστάτικόν ἀπλούστατον καί, κατὰ τὸ φαινόμενον, τὸ ὀλιγώτερον καταλληλὸν νὰ μὲ ταραξῇ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ χάσῃ διὰ παντός. Πρὸ ὀλίγου εἶχα δοκιμάζει νῆαν θλίψιν. Πρὸ τινων ἐτῶν μᾶς εἶχαν δώσει ἓνα μικρὸν σκύλον. Αὐτὸν τὸν σκύλον τὸν εἶχαν ἀγαπήσει ἡ ἀδελφὴ μου, καὶ ὁμολογῶ ὅτι, ἀφοῦ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε πλέον, τὸ κοῦμένον τὸ ζῶον ἦτο δι' ἐμέ ζωντανὴ παρηγορία. Τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὅτι κατέφυγεν εἰς τὴν διαμονὴν μᾶς τὴν ἐχρεωτούσαμεν ἀναμφιβόλως εἰς τὴν δυσμορφίαν του. Τὸν ἰδίωκαν ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ λεπροῦ ἐξηκολούθει νὰ ἦναι θησαυρός. Ἡ ἀδελφὴ μου, εὐγνωμονοῦσα εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν χάριν ὅπου μᾶς παρεχώρησε δίδων εἰς ἡμᾶς αὐτὸν τὸν φίλον, τὸν εἶχεν ὀνομάσει Θάυμα, τὸ δὲ ὄνομά του, τὸ ὅποιον εὐρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἀσχημίαν του, καθὼς καὶ ἡ διηνεκὴς εὐθυμία του μᾶς εἶχον συχνάκις ἀποσπᾶσι ἀπὸ τὰς λύπας μᾶς. Μὲ ὅλην τὴν περὶ αὐτοῦ φροντίδα μου, μερικαῖς φοραῖς ἐφευγὲ καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἐκέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι τοῦτο ἤμπορούσε νὰ βλάψῃ ἄνθρωπον. Ἀλλ' ἐν τούτοις μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ἐταράχθησαν δι' αὐτό, καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἤμποροῦτε νὰ τοὺς ὑπάγῃ τὸν σπόρον τῆς νόσου μου. Ἀπορροῖσταντες λοιπὸν, ἐξέθεσαν δι' ἀναφορὰς τῶν τὰ παράπονά των εἰς τὸν δικαιοκτὴν ὅστις διέταξε νὰ σκοτωθῇ ἀμέσως ὁ σκύλος μου. Πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς σκληρᾶς ταύτης διαταγῆς ἦλθον ἐν τῷ ἅμα εἰς τὴν κατοικίαν μου στρατιῶται μαζὶ μὲ μερικοὺς κατοίκους. Τοῦ ἐκέρασαν εἰς τὴν παρουσίαν μου ἐν σχοινίον εἰς τὸν λαίμῳ, καὶ τὸν ἐσυραν μεθ' ἑαυτῶν. Καθὼς ἐφάσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἄλλην μίαν φορὰν. Τὸν εἶδα νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς ἐμέ, ζητῶν βοήθειαν· τὴν ὁποίαν δὲν ἤμπορούσα νὰ τοῦ δώσω. Ἦθελαν νὰ τὸν πνίξωσιν εἰς τὴν Δοὰρ, ἀλλ' ὁ ὄχλος, ὅστις τὸν ἐπρόσμενεν ἔξω, τὸν κατηφάνισε μὲ τὰς πέτραις. Ἐκουσα τὰς κραυγὰς του καὶ ἐμῆκα πάλιν εἰς τὸν πύργον νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζωντανός. Τὰ γονάτά μου ἐτρίμουν, ὥστε δὲν ἤμπορούσα νὰ σταθῶ εἰς τοὺς πόδας μου· ἔπεσα λοιπὸν εἰς τὴν κλίνην μου εἰς κατὰστασιν ἀπερίγραπτον. Ἡ θλίψις μου δὲν μ' ἐσυγχώρησε νὰ ἰδῶ εἰς ταύτην τὴν δικαίαν,

πλὴν αὐστηρὰν, διαταγὴν εἰμὴ σκληρὰν καὶ ἀναφύλακτον· βαρβαρότητα· καὶ μολονότι ἐντρέπομαι σήμερον διὰ τὸ αἰσθημα τὸ ὅποιον μ' ἐνεψύχονε τότε, δὲν ἤμπορῶ ἀκόμη νὰ τὸ συλλογισθῶ μὲ κρῦον αἷμα. Ἐπέρασε ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς μεγίστην ταραχὴν, διότι ἐπὶ πρὸ ὀλίγου μοῦ ἀπέσπασαν ἦτο δι' ἐμέ τὸ τελευταῖον ἐμψυχον· δ', ὥστε αὐτὴ ἡ νέα προσβολὴ εἶχεν ἀνοίξῃ πάλιν ὅλας τὰς πηγὰς τῆς καρδίας μου.

Τοιαύτη ἦτον ἡ κατὰστασις μου ὅταν τὴν ἡμέραν, ἐνῶ ἐπλητίζε νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ἦλθα ἐκὰσθησα εἰς αὐτὴν δὴ τὴν πέτραν ὅπου καθίσταντο οἱ ἀποκτείνοντες τὴν θλιβεράν μου. Ἦτο κάμωσις ὥρα ὅπου ἐσυλλογιζόμην τὴν θλιβεράν μου ὅταν ἐκεῖ κάτω, πρὸς ἐκεῖνας, τὰς ἐμὰς σημύδας ὅπου τελειοῦν τὸ περίφραγμα, εἶδα τὴν παρουσιασθῇ ἐν νυμφικόν ζευγὸς πρὸ ὀλίγου σκηνώσιν. Ἐπροχώρησαν εἰς τὸν δρομίσκον διὰ μέσου τοῦ λειμῶνος καὶ ἐκέρασαν πλῆσιόν μου. Ἡ ἡδονικὴ γὰρ λήνη, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει θετικὴ εὐδαιμονία, διαταράσσεται εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των. Ἐπεριπλοῦνται ἀργὰ, οἱ δὲ βραχιόνες των ἦσαν συμπεπλεγμένον. Ἀφῆντες εἶδα νὰ σταματήσωσιν. Ἡ νέα ἔλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν κόλπον τοῦ νυμφίου της, ὅστις ἐθλίβεν ἐνθέρμως εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἡ καρδία μου τότε ἐκλίετο· Νὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω· Ὁ φῶς παραιτέδουε πρῶτην φορὰν εἰς τὴν καρδίαν μου. Πρὸς τὴν εἰκὼν τῆς εὐτυχίας δὲν μοῦ εἶχε παρουσιασθῇ τόσον ἰσχυρά. Τοῦ ἐκολούθησα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἕως ὅπου τελειώνει ὁ λειμὼν καὶ ἐπλητίζετο τοὺς χάτω ἀπὸ τὴν ὄρασιν μέσα εἰς τὰ δένδρα ὁπότεν κραυγαὶ ἀγαλλιᾶσθαι προσέβαλαν τὰς ἀφῆντες μου. Ἦσαν αἱ οἰκογενεαὶ των συναθροισμέναι εἰς τὴν νῆαν ἡρώων νὰ τοὺς συναπαντήσωσι. Καὶ γέροντες καὶ γυναῖκες, καὶ παιδία, τοὺς ἐπεκύκλωναν. Ἦσαν τὸν συγκεχυμένον θόρυβον τῆς χαρᾶς. Ἐβλεπα μὲ τὰς ταξὺ τῶν δένδρων τὰ λαμπρὰ χρώματα τῶν φαντασμάτων των, καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ συνάθροισις ἐφάνη περικυκλωμένη ἀπὸ νέφος εὐδαιμονίας. Δὲν ἤμπορῶ νὰ ὑποφέρω ἐκεῖνο τὸ θέαμα· τὰ βασανιστήρια τῆς ἀδύτης εἶχον ἐμβῇ εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἀπέστρεψα τὰ βλέμματά μου καὶ ἔτρεξα μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν κελλὶόν μου. Θεέ μου! πόσον μοῦ ἐφάνη ἐρημικὸν· ζοφερόν, τρομερόν! Ἐδῶ λοιπὸν, εἶπα κατ' ἑμαυτόν· εἶναι προσδιωρισμένη διὰ παντός ἡ κατοικία μου. Ἐγὼ λοιπὸν, διάγων ἀζιθρήνητον βίον, θὰ περιμένω βραδύ τέλος τῶν ἡμερῶν μου. Ὁ Θεὸς διέχυσε τὴν εὐδαιμονίαν· τὴν διέχυτεν ἀφαιδῶς· εἰς πάντας ψυχὰς ζῶσαν, καὶ γὰρ, μόνος ἐγώ! νὰ μὴν ἔχω ὑπερσυστήν, νὰ μὴν ἔχω φίλους, νὰ μὴν ἔχω σύντροπον. Ὅποιον φρικτὸν περπατοῦν!

Πλήρης τοιούτων θλιβερῶν διαλογισμῶν ἐλητῆρησα ὅτι ὑπάρχει ἐν παρηγόριον ὄν, ἐλητμόνητα ἑαυτόν μου. Διὰ τὴν, ἔλεγα κατ' ἑμαυτόν, μοῦ ἐβλάπτετο τὸ φῶς; διὰ τὴν φύσιν εἶναι καὶ αὐτὴ ἀδικία· μετρηταὶ μόνον δι' ἐμέ; Ὅμοιος μὲ τὸ ἀποκτείνον τέκνον, ἔχω κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν μου τὴν πλουσίαν τὴν ριουσίαν τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας καὶ ὁ φιλὸς Θεὸς μοῦ ἀρνείται τὸ μέρος μου. Ὅχι, ὄχι, ἐφάνη εἰς τὴν τελευταίαν εἰς ὑπερβολὴν λύσσης, δὲν ὑπάρχει